

94 minuts

de Sílvia Navarro Perramon

*How on earth are you ever going to explain in
terms of chemistry and physics, so important
a biological phenomenon as first love?*
- Albert Einstein

*De tota manera, per què les persones
s'enamoren d'altres persones?*
Fran Kubelick a *The Apartment*
- Billy Wilder i I.A.L Diamond

Personatges:

Ella

Ell

Un espai indeterminat durant 1.100 dies, en l'actualitat.

*O un espai més o menys determinat durant un procés
d'assajos d'unes 5 setmanes, en l'actualitat.*

*O un espai escènic habitat durant el que dura
l'espectacle, en l'actualitat -sigui quina sigui
l'actualitat de "l'aquí i ara" de la representació-.
Potser tots alhora o una mica de cada.*

*94 minuts són tres obres que s'escriuen i es superposen.
Serà feina del director/a decidir quines escenes o
fragments d'escena pertanyen a una o altra.*

1. DIA 0 i DIA D'AVUI

Ella.- Aquesta no és la clàssica història d'amor de noi coneix noia. Aquesta, simplement, és la història d'amor perfecta. No és una obra de teatre. Al teatre, ja no li interessa l'amor, és un tema obsolet. Tampoc és una història, de fet. És ciència. L'amor, com qualsevol altre aspecte de la vida humana, és mesurable i quantificable. L'amor, al capdavant, és ciència. I per tant, podem construir matemàticament l'amor perfecte. Això, això és el que farem aquí, avui.

Pausa.

El primer dels elements necessaris per a que sorgeixi l'amor, és l'atracció. Els estudis revelen que es necessita un temps d'entre 90 segons i 4 minuts per decidir si una persona ens atrau o no. Un 55% de les vegades que ens atrau algú, té a veure amb el seu físic o el seu llenguatge corporal; un 38%, té a veure amb la seva veu i manera de parlar i només un 7% de les vegades que ens sentim atrets per algú, aquesta atracció té relació amb el contingut del seu discurs. Ens interessa més, per tant, la forma que el contingut.

Busca el candidat perfecte. Finalment el troba.

Ella.- Hola.

El.- Hola.

Ella.- Vens sol?

El.- Jo? Sí.

Ella.- Fantàstic. (A públic) Començo el flirteig. (A ell)
Està molt bé que vinguis sol.

Ell.- Ah.

Ella.- Anem per feina. (A públic) No puc perdre temps. (A ell) T'agrado?

Ell.- Com?

Ella.- Això.

Ell.- Com que si m'agrades?

Ella.- Vull dir, si em trobes potencialment atractiva.

Ell.- Home, sí.

Ella.- Fantàstic. És a dir, follaries amb mi?

Ell.- Hòstia.

Ella.- Sí o no? Si és que no, no passa res.

Ell.- Però a veure, "ara", vols dir?

Ella.- Ara. D'aquí mitja hora. Una hora. Tres. Sense pressió.

Ell.- Doncs... Sí.

Ella.- Genial, jo també.

Ell.- Tu també follaries amb tu?

Ella.- No, amb mi no, amb tu.

Ell.- Ah, gràcies. Suposo.

Ella.- I, hipotèticament, com a idea, follaries amb mi els propers 3 anys?

Ell.- Què?

Ella.- I no em refereixo a si follaries amb mi durant 3 anys seguits, això és anatòmica i fisiològicament impossible, em refereixo a si follaries amb mi, repetida, continuada i exclusivament, durant els propers 3 anys.

Ell.- Joder, encara no hem follat ni un sol cop i ja vols que ens marquem tres anys seguits de polvos a l'agenda?

Ella.- No, no caldrà que els tinguem marcats a l'agenda. Poden ser espontanis. Haurien de ser espontanis, en principi. Vull dir, per anar bé.

Ell.- Ah, que bé.

Ella.- A més, això del primer *polvo* ja ho hem mig parlat, no? Estem d'acord en que "potencialment", als dos és una idea que ens atrau.

Ell.- Sí, d'aquí mitja hora, una hora, tres.

Ella.- Tu tries, sense pressió.

Ell.- Sense pressió. Tens... trobo que tens una manera molt rara d'entrar als *tios*.

Ella.- Entrar als/ No, no, ho sento, ho sento. No m'estic explicant. T'has perdut la/ Vull dir que/ Crec, que no m'estàs entenent.

Ell.- Estem d'acord.

Ella.- El que jo vull/ El que t'estic demanant... el que t'estic oferint, és que tinguem una relació amorosa de 3 anys. Que acordem, els dos, tenir una relació de 3 anys.

Ell.- Què?

Ella.- Bé, de mil cent dies concretament.

Ell.- Mil cent dies. Clar, clar. Millor fer números rodons ja posats, oi? Es broma, no?

Ella.- No. No és broma. Estic investigant la fórmula de l'amor perfecte. Tot allò que intervé en l'amor: factors biològics, químics, neuronals, emocionals. Tot. Necessito mil cent dies per dur-ho a la pràctica.

Ell.- Ets fan de la novel·la de Frédéric Beigbeder?

Ella.- No.

Ell.- Jo sí. Mira, està molt bé això de la teva investigació. Vull dir que conec la teoria de que l'amor dura tres anys però/

Ella.- Exacte, la teoria. La teoria està molt bé, però el que jo vull és fer una investigació empírica sobre el tema. Pràctica. Viure l'amor perfecte. Per això et demano/ T'ofereixo... la possibilitat de ser la meva parella els propers mil cent dies. Dic parella perquè em

nego a parlar de nosaltres com a simples subjectes, com si fóssim rates de laboratori.

Ell.- Et dediques a la neurociència o alguna cosa així?

Ella.- Dramaturga.

Pausa.

Ella.- Estic començant a escriure una obra sobre el tema. Intentant trobar els personatges.

Ell.- I perquè no t'inventes aquest "amor perfecte" entre dos personatges de ficció? Agafa la teoria i inventa't la pràctica.

Ella.- Sí, sí, sí, marc teòric, treball d'investigació, referents, bla,bla,bla. No serveix. No puc inventar-m'ho. No vull escriure una fantasia sobre l'amor. És una altra cosa. No puc escriure sobre una obra sobre l'amor perfecte sense haver-lo experimentat, no creus?

Ell.- Doncs enamora't.

Ella.- Això faré. Farem. Amb tu. De tu. Si tu vols. No et sentis pressionat.

Ell.- De veritat que no és una estratègia que fas servir per follar?

Ella.- Creus que em fan falta estratègies tan rebuscades per *fotre un polvo*?

Ell la mira. És evident que no li fa falta cap estratègia.

Ell.- No, no. Però mira, és que només he vingut aquí a/

Ella.- Ho sé. Entenc que no és una proposta gaire normal. Però no et proposo que creem una relació fictícia. No vull que fem teatre. Et proposo que ens enamorem. De veritat. Et demano temps. L'amor vol temps, no? Si hagués

vingut i hagués intentat seduir-te per *fotre un polvo* aquesta nit, potser mai més ens tornariem a veure, potser repetiríem, potser, potser, això ja no ho sabrem mai, ens acabariem enamorant sense voler-ho.

Ell.- Pot ser.

Ella.- L'única diferència és que el nostre amor seguirà al peu de la lletra totes les normes teòriques, totes les fases que s'han observat, seguirem el manual. Serà com fer una recepta de cuina.

Ell.- Durant mil cent dies.

Ella.- Per arrodonir.

Ell.- Joder.

Pausa.

Ella.- T'estic oferint ser el protagonista de l'obra.

Pausa.

Ella.- Tens alguna cosa millor a fer els propers mil cent dies?

Pausa.

Ella.- I accepta.

Ell.- Accepto. No sé per què, però accepto. Es com quan passes per davant d'una administració de loteria plena de butlletes a l'aparador i penses: no la compro, que mai no toca. I tornes enrere pensant: i si aquest cop toca? Compres la butlleta i després, efectivament, mai no toca. Això vaig sentir en aquell moment. Tenia al davant l'administració de loteria. De la loteria de l'amor. No, la loteria de l'amor sona fatal. A cançó nyonya dels anys

seixanta. O no. Potser sí, potser sí que l'amor, al final, és com una loteria. Una loteria a la que portem centenars d'anys jugant incansablement. Tenia al davant la possibilitat de viure un amor perfecte. Per què no provar? Si us diguessin que hi ha un manual per assegurar-se de comprar la butlleta guanyadora de la Grossa de Nadal no us arriscaríeu? Si poguéssiu ser protagonistes de l'obra perfecta, no ho faríeu?

Ella.- Ei! Nota de la dramaturga: Aquesta no és l'obra perfecta. Ni de lluny, Ni pretén ser-ho. No fotem.

Ell.- Queda bé.

Ella.- No estem aquí per/

Ell.- Ho sento.

Ella.- No està bé posar en boca d'altres, paraules que no/ No siguis pretensions.

Ell.- He dit que ho sento. Prometo cenyir-me al text a partir d'ara. Ho sento. Només he pensat que quedava bé.

Pausa.

Ell.- I ara què?

Ella.- Ara què?

Ell.- Què fem? Quin és el primer ingredient? Quina és la fórmula infal·lible?

Ella.- Estàs enfadat?

Ell.- Per què?

Ella.- Pel que ha passat.

Ell.- No ha passat res. Se suposa que no ha passat res, no?

Ella.- No, no ha passat res.

Pausa.

Ell.- I ara què?

Ella.- No t'ho creus?

Ell.- El què?

Ella.- Que hi hagi una fórmula per crear l'amor perfecte.

Ell.- No ho sé. Encara no ho sé. Quin és el primer ingredient de la recepta?

Ella.- Atracció.

Ell.- D'acord.

Ella.- Em sembla que ho tenim bastant bé. Vull dir que he decidit guiar-me per l'atracció física. I ja t'ho he dit abans, follaria amb tu.

Ell.- Gràcies.

Ella.- De res. Tu també has dit que et resultava atractiva i que te n'aniries al llit amb mi.

Ell.- Efectivament.

Ella.- Així doncs, em sembla que tenim un bon punt de partida. Després... demà... en un altre moment, t'acabaré d'explicar exactament les normes i discutirem les condicions bàsiques de la nostra relació.

Ell.- D'acord.

Pausa.

Ell.- Així doncs, follem?

Ella.- Com tu vegis.

Pausa breu.

Ell.- No, per mi sí, eh!

Ella.- D'acord.

Ell fa per fer-li un petó.

Ella.- Espera.

Ell.- Què?

Ella.- Aquest és el dia zero, d'acord? La fase zero. El dia 1 de la fase 1 serà demà. Demà comencem a comptar.

Ell.- Dia 1 de mil cent.

Pausa.

Ell.- Ell sí que ha llegit Beigbeder. Ha entrat als pensaments de Marc Marronnier, que són els del propi Beigbeder. És una novel·la autobiogràfica, però Beigbeder necessita a Marronnier per ser la seva veu. Necessita trobar una altra veu. Potser és necessari allunyar-se per poder parlar d'un mateix. L'objecte i el subjecte. Ell això, però, encara no ho sap. No ha anat tan lluny. Sap que l'amor dura tres anys i que Marc Marronnier acaba el llibre celebrant el seu nou amor. Iniciant un nou compte enrere. El que ell no sap, és que Beigbeder actualment està casat amb una noia 25 anys més jove que ell.

2. DIA 0

Ella.- No ha estat malament.

Ell.- Correcte.

Ella.- Vull dir que...

Ell.- Millorable.

Ella.- Per ser la primera vegada.

Ell.- La primera vegada sempre és una mica... no?

Es miren.

Ella.- Bé, no?

Ell.- Molt bé.

Ella.- Vull dir que...

Ell.- Molt com de... (*gest indeterminat que tampoc no acabem d'entendre.*)

Ella.- Per ser la primera vegada, jo diria que bé.

Ell.- La primera vegada sempre és una mica...

Ella.- Sí, sempre és una mica...

Ell.- Ja se sap.

Ella.- Però ha estat bé.

Ell.- Molt bé.

Pausa.

Ella.- Et continuo resultant atractiva?

Ell.- Com?

Ella.- Sí tornaries a follar amb mi.

Ell.- Vols que tornem a follar?

Ella.- Sí. No. No, ara. Vull dir hipotèticament. Si hagués intentat flirtejar amb tu i haguéssim acabat així, i ara se n'anés cadascú cap a casa seva... em tornaries a trucar?

Ell.- Per què m'ho preguntes això ara?

Ella.- Abans de començar el dia 1 necessito saber-ho. És important, en aquests moments, l'atracció.

Ell.- Ja t'he dit abans que m'atreies.

Ella.- Ja però això era abans de follar.

Ell.- Ja t'he dit que el *polvo* ha estat bé.

Ella.- Precisament.

Ell.- No t'entenc.

Ella.- Tu veus *porno*?

Ell.- Com?

Ella.- És una pregunta estúpida, òbviament que mires *porno*.

Ell.- Ei/

Ella. Tranquil. Tothom ho fa.

Ell.- Què hi té a veure el/

Ella.- No et passa que entres a Internet buscant *porno* i/ Quines webs mires normalment?

Ell.- És important això?

Ella.- Suposo que no. Doncs això, entres a la web i tries quin tipus de vídeo vols veure: lèsbic, trios, *MILF*, el que sigui i et passes deu minuts buscant el vídeo apropiat per l'ocasió. Finalment el trobes: la llum es correcta, l'enquadrament no és excessivament ofensiu per a la vista humana/

Ell.- Sí, et segueixo.

Ella.- I comences a cardar-te una senyora palla. El vídeo avança i tu estàs cada cop més calent, sembla que aneu en perfecta sincronia. Els de la pantalla, de cop, són els cossos més bells que has vist mai, el *polvo* et sembla una coreografia perfecta digna de la Pina Bausch, tens ganes d'aplaudir, tens ganes d'entrar al vídeo i fer-te'ls: a ell, a ella, als dos, als tres, a tots, alhora i per separat i llavors... llavors, en el precís instant que et

corres, quan ja has arribat a l'orgasme i tornes a mirar la pantalla de l'ordinador, t'envaeix una alenada insuportable de fàstic, que t'obliga a tancar immediatament la pestanya del navegador i allunyar-te per sempre dels monstres indignes que hi apareixien fornicant com micos. La màgia s'acaba. (Pausa) No t'ha passat mai? És com anar al super després d'haver-te menjat un menú de tres plats. Et fa fàstic. Quan el nostre cos està satisfet, i tu has dit que l'experiència ha estat satisfactòria, generes rebuig cap al mateix element que fa uns instants l'atreia.

Ell.- T'entenc.

Ella.- Vols dir que t'ha passat?

Ell.- Sí. Però no amb tu, no ara. No follant, ara. Em continues resultant atractiva. Tornaria a follar amb tu. Tornarem a fer-ho. Si vols. Quan sigui. No sé per què, no ho sé, perquè de fet és una bogeria, però encara vull passar els propers mil cent dies amb tu. Encara que no acabi d'entendre ben bé que significarà tot plegat. Em resultes atractiva, t'ho prometo, però no em tornis a parlar de porno.

Ella.- Tranquil, no tornarà a sortir el tema. N'estic segura.

Ell.- Gràcies.

Ella li fa un petó. És un petó horrible, que més aviat sembla un xoc.

Ella.- Perdona.

Ell.- No passa res. Culpa meva.

Ella.- Ho hauríem d'haver assajat. Els actors assagen, no?

Ell.- Però ha estat espontani, això està bé no?

Ella.- No busquem espontaneïtat. Busquem la perfecció. L'amor perfecte. Hem d'assajar. I anotar. Ho anotaré tot. Tot allò que consideri rellevant per a l' obra.

Ell.- Prendràs notes quan follem?

Ella.- Durant no, després.

Ell.- M'avaluaràs?

Ella.- No, es clar que no. Seran idees, sensacions... Pot ser que en algun moment et resulti estrany, però és totalment necessari.

Ell- Has apuntat coses abans? Vull dir després del *polvo*?

Ella.- Sí. T'has quedat adormit.

Ell.- Jo?

Ella.- Els nois sempre es queden adormits després de/

Ell.- Jo no.

Ella.- No discuteixis amb mi. Qui escriu l'obra? He anotat algunes idees sobre la primera trobada dels protagonistes. Mira, és necessari fer notes, i segurament en algun moment, necessitaré que tu també m'ajudis a endreçar les idees. T'hauré de fer preguntes.

Ell- Podré llegir el que apuntis?

Ella.- Evidentment. No som rates de laboratori, serem una parella. Normal i corrent. Gairebé. Cal que siguem completament honestos l'un amb l'altre. No pot haver -hi secrets. Ens veiem demà?

Ell.- Demà? Ja està?

Ella.- Et sembla poc el que hem fet? Tens mòbil? Es clar que tens mòbil, quina pregunta més absurda. Deixa-me'l (*ell li dóna*). Aquí tens el meu número. Si d'ara al vespre no has canviat d'opinió, m'escrius i demà quedem per començar amb la fase 1: L'atracció.

3. DIA 1

Ella.- El segon ingredient consisteix en crear una complicitat entre els membres de la parella, una connexió que juntament amb l'atracció inicial, seran el motor de l'interès creixent en l'altre.

Ell.- Amb l'atracció, amb el primer *polvo*, hem vist que la terra era fèrtil. És hora, ara, de plantar-hi la llavor.

Ella.- Segons l'antropòloga Helen Fisher, l'amor és una de les substàncies més addictives de la terra. El nivell d'addicció i l'explosió de reaccions químiques al cervell, són comparables a les que provoca l'addició a la cocaïna. El que hem de fer, és crear artificialment aquesta addició per tal que es torni real.

Ell.- En aquesta primera fase d'atracció, els membres de la parella focalitzen tota la seva atenció en l'altre, especialment en detriment d'amics i familiars, es magnifiquen totes les característiques positives de l'altre, s'anul·len les possibles característiques que no ens agraden i apareixen canvis constants d'humor i el pensament intrusiu: la incapacitat de poder deixar de pensar en l'altre i la necessitat constant de veure'l o estar-hi en contacte d'una manera o altra.

Ella- Un experiment d'Arthur Aron al 1997, va aconseguir crear diferents parelles a partir de compartir una bateria de preguntes durant 90 minuts i de mirar-se, després d'haver-les respost, durant 4 minuts seguits als ulls, en silenci. Aquest serà l'inici de la fase d'atracció.

Ell.- Es a dir, que ens farem preguntes.

Ella.- Ens farem la bateria de 36 preguntes creades per Aron. Estan organitzades en tres fases, de manera que

cada cop seran més íntimes. L'experiment original es va fer amb persones que no es coneixien de res.

Ell.- Invalidarem els resultats, doncs.

Ella.- No. Després s'ha repetit amb persones que havien tingut algun contacte previ i els resultats han estat igualment vàlids. A més, en el nostre cas, val a dir que no sabem res l'un de l'altre.

Ell.- Hem follat.

Ella.- Pel que saps de mi, podria ser perfectament una psicòpata.

Pausa.

Ell.- No ets una psicòpata. I follar és bastant íntim.

4.LA GENERACIÓ EXPERIMENTAL D'INTIMITAT INTERPERSONAL: PRIMERA PART.

Només apareixen les preguntes (amb alguna excepció on la resposta té a veure amb la història). Es poden fer totes, algunes, de cop, dividir-les en més escenes. Cada producció de l'obra hauria de tenir les seves respostes úniques i consensuades.

Ell.- () "1. Si poguessis triar a qualsevol persona del món, a qui voldries convidar a sopar?"

Ella.- () Em toca. "2. T'agradaria ser famós? De quina manera?"

Ell.- () "3. Abans de fer una trucada telefònica, assages el que diràs? Per què?"

Ella.- () "4. Explica què tindria el teu dia "perfecte".

Ell.- () "5. Quin va ser el darrer cop que vas cantar una cançó en veu alta? I que li hages cantat a algú o davant d'algú?"

Ella.- () I davant d'algú... A un sopar amb ex-companys de l'institut vam acabar a un karaoke i vaig pujar amb unes amigues a cantar; sis-plau no t'aixequis i marxis; Wannabe de les Spice Girls.

Ell.- Quina Spice eres?

Ella.- Tens mil dies per descobrir-ho. Em toca. "6. Si poguessis viure fins als noranta anys i mantenir o bé el cos o la ment de quan en tinguessis trenta durant els darrers seixanta anys de la teva vida, que triaries?"

Ell.- () "7. Tens alguna intuïció secreta de com moriràs?"

Ella.- () "8. Enumera tres coses que creus tenir en comú amb el teu interlocutor."

Ell.- () "9. Hi ha alguna cosa per la qual et sentis molt agraït/da a la teva vida?"

Ella.- () "10. Si poguessis canviar alguna cosa de la manera en que vas créixer, què seria?"

Ell.- () "11. Explica en quatre minuts la teva vida a l'altre, amb el màxim detall possible."

Ella.- () "12. Si et despertessis demà amb una nova habilitat o qualitat, quina t'agradaria que fos?"

Ell.- Un super poder val com a resposta?

Ella.- Suposo que sí.

Ell.- Voldria viatjar en el temps.

5. DIA 550

Ell.- He pensat una cosa.

Ella.- Digues.

Ell.- Saps quin dia és avui?

Ella.- Dia 550.

Ell.- Fa exactament 1 any i 6'07 mesos que estem junts. Hauríem de fer alguna cosa especial.

Ella.- Cap parella celebra l'any i 6'07 mesos.

Ell.- No hi ha parelles com nosaltres.

Ella.- I què vols fer?

Ell.- Vull que visquem junts.

Ella.- Hòstia.

Ell.- Què? No vols? O potser es que hi ha algun tipus de càlcul que indiqui quin seria el moment idoni per prendre aquesta decisió?

Ella.- No. M'ha agafat per sorpresa, res més. Ho dius de debò?

Ell.- Sí. No et sembla maco arribar a la meitat i celebrar-ho anant a viure junts?

Ella.- Com et sents?

Ell.- Això és un sí?

Ella.- Com et sents?

Ell.- Sento que ja no en tinc prou amb el que tenim ara. Pràcticament passem junts totes les nits de la setmana. Tinc més roba aquí que a casa meva. Per què no fer el pas?

Ella.- Estàs segur?

Ell.- Seguíssim. Friso per anar a comprar els dissabtes amb el cotxe al supermercat del centre comercial i discutir al passadís dels làctics perquè tu vols iogurts descremats i jo iogurts grecs. Això és un sí?

Ella.- Saps que moltes parelles se separen els primers mesos després d'anar a viure junts?

Ell.- Sé que estem a la meitat del procés. Sé que el nostre futur es limita per contracte, a un any i 6'07 mesos més. Sé que no som com els altres. Però això no vol dir que no hi hagi coses que vulgui fer com els demés.

Ella.- I si ens barallem?

Ell.- Queda un any i mig. Això és un no?

Ella.- Estàs completament segur?

Ell.- Això és un sí?

Ella.- Com et sents?

Ell.- És un sí?

Ella.- Sí.

Ell.- Feliç.

Pausa.

Ell.- I tu?

Ella.- Ella també.

6. DIA 4

Ella.- Durant aquest primera fase d'atracció s'activen dotze parts del cervell que treballen conjuntament per alliberar substàncies químiques de condueixen a la eufòria. Com la dopamina, que associa l'objecte del nostre afecte amb el sistema de plaer del cervell.

Ell.- O la feniletil·lamina, que és una amfetamina natural i pot causar els mateixos efectes estimulants que la droga del mateix nom. Contribueix a la sensació d'"estar tocant el cel".

Ella.- Norepinefrina: Adrenalina natural. Provoca que el cor bategui amb més força i augmenti la pressió sanguínia. Per això sembla que se'ns surt el cor del pit o ens suen les mans quan estem amb algú que ens atrau.

Ella.- I arriba un dia que hem de fer pública la nostra nova situació contractual de parella, al món. No és res massa gran, un petit gest, segurament imperceptible per la resta d'humanitat, però que per nosaltres és un gest de consolidació. Sortim de la cafeteria on hem quedat per parlar i em diu que m'acompanya a casa. Li agafo la mà. És un gest espontani, no estava previst ni planificat. No és assajat. No ho puc anotar perquè tinc la mà ocupada amb la seva. Ell no fa el més mínim gest de sorpresa. Fem tot el camí amb les mans entrelaçades. Com si ho haguéssim fet tota la vida. Ens suen una mica. Arribem a casa meva. S'ha fet de nit. És la postal perfecta. La llum és perfecta i el meu portal, cosa estranya, no fa pudor de pixats de gos, cosa bastant perfecta.

Ell.- Allò del petó...

Ella.- Què?

Ell.- Aquell petó espontani de l'altre dia.

Ella.- El desastre.

Ell.- Aquell. Allò d'assajar, de buscar la perfecció.

Ella.- Fixa-t'hi. Vivim en la cultura de l'elogi al petó. Quantes cançons coneixes que van de petons? *It's in his Kiss, I kissed a girl, Kiss me...* Quantes sèries o pel·lícules hem vist, on just abans del petó sonen els violins per indicar-nos que estem a punt de ser testimonis d'un gran esdeveniment? Els darrers estudis de Hollywood, indiquen que avui en dia es cuiden molt més les escenes de petons, que les de sexe.

Ell.- Ja.

Ella.- Només penso que si el proper cop en som més conscients, si els dos hi posem totes les ganes, si aconseguim l'escenari perfecte...

Ell peta els dits i de cop l'escenari és perfecte.

Ella.- Doncs que potser, un petó perfecte, pot ser una bona injecció de feniletil·lamina per nosaltres.

Ell.- D'acord, fem-ho. Tenim l'escenari perfecte.

A públic. Es van apropant.

Ell.- Un bon petó augmenta el nostre pols i dil·lata les nostres pupil·les.

Ella.- Un bon petó provoca que el nostre cervell rebi més oxigen del que és habitual i la respiració quedi entretallada. Preparat?

Ell.- Sí.

Els agafa el riure fluix. Com podria passar a dos actors assajant.

Ella.- Perdó, perdó.

Ell.- Culpa meva. Ho sento.

Ella.- Ha sigut com/

Ell.- Tornem-hi va, ara *en serio*.

Ella.- Espera. Val, ja.

Hi tornen. Aquest cop en silenci. Es faran un petó.

Ell.- Ha estat/

Ella.- Bé.

Ell.- Sí bé.

Ella.- Maco.

Ell.- El cor em va més de pressa.

Ella.- A mi també.

Ell.- Però no ha sigut com/

Ella.- No. No.

Ell.- No hi ha violins ni res.

Ella.- Serà que no ens els hem guanyat.

Ell.- Potser si improvisem.

Ella.- Jo crec que improvisar no funcionarà, potser hem de tenir en compte altres factors que/

Ell li fa un segon petó.

Ell- No, no. Oi que no?

Ella.- Tampoc. Però gràcies, eh.

Ell.- A tu. Un petó que et fa tocar el cel, genera tanta oxitocina en el nostre sistema, que crea un vincle automàtic amb l'altra persona, fent-nos creure que hem trobat el nostre company perfecte.

7. DIA 294

Ell.- Segur que vaig bé així?

Ella.- Sí.

Ell.- Corbata o sense?

Ella.- Sense sis-plau. Que no sembli que anem a un sopar de negocis.

Ell.- No sé quin nivell de formalitat exigeix l' ocasió.

Ella.- Et fa por conèixer els meus pares?

Ell.- No. Por, no. Respecte.

Ella.- A mi tampoc em fa gràcia, no et pensis. No hauria de tenir la meva mare al *Facebook*. És antinatural tenir als pares al *Facebook*. Va veure aquella foto que on em van etiquetar amb tu, i va córrer a trucar-me per preguntar-me qui era aquell noi que em passava el braç per la cintura.

Ell.- Podies haver mentit.

Ella.- Res de mentides, ja ho saps. Tampoc amb terceres persones. Però estic nerviosa.

Ell.- No faré res que et faci passar vergonya.

Ella.- El que em preocupa és/ Bé, no em preocupa, el que sospito, és que passarà ben bé al contrari. Trobaran la manera de fer-nos passar vergonya ells a nosaltres. Per favor, que no preguntin si anirem junts al casament de la cosina segona que no veig mai.

Ell.- Si vols hi anem.

Ella.- No hi aniré ni jo, com vols que et sotmeti a aquesta tortura? De fet, si tot va bé, mon pare no badarà boca.

Ell.- Parlaré amb ell de futbol. *(Comentaris al libitum sobre l'actualitat futbolística del moment)*

Ella.- Anem?

Ell.- Per què tants nervis? Començo a tenir por.

Ella.- Saps que em va dir ma mare quan va saber que fa nou mesos que sortim?

Ell.- Què?

Ella.- Que si al primer clau m'haguessis deixat prenyada per fi ella seria àvia.

Ell.- Joder. Tinc la sensació que avui faràs molts apunts. En comptes d'una obra de teatre, al final acabaràs escrivint *A la recerca del temps perdut*.

Ella.- Ella no sap què és *A la Recerca del Temps perdut*. És una novel·la de Proust. La novel·la més llarga del món. Un milió tres-centes mil paraules. Una història d'amor, de fet. Ella ha respost "*Potser*", sense pensar. No pretenia fer veure que ho sabia. Odia la gent pretensiosa. Està nerviosa. No pel sopar, malgrat ha dit estar nerviosa pel sopar. Està nerviosa perquè porta 29 pàgines d'obra escrita i no ha aconseguit allunyar-se dels tòpics de l'amor. L' enamorament, la convivència, els grans tòpics. La dramaturga escriu, un cop més i sense voler-ho, la típica història d'amor.

**8. LA GENERACIÓ EXPERIMENTAL D'INTIMITAT INTERPERSONAL:
SEGONA PART**

Ell.- "13. Si una bola de vidre pogués dir-te alguna cosa de tu, de la teva vida, del teu futur o del que volguessis, què li preguntaries?"

Ella.- () "14. Hi ha alguna cosa que hagis somiat fer durant molt de temps? Per què no l'has fet?"

Ell.- () "15. Què és el més important que has aconseguit en aquesta vida?"

Ella.- () "16. Què valors més en una amistat?"

Ell.- () "17. Quin és el teu record més preuat?"

Ella.- () "18. Quin és el teu pitjor record?"

Ell.- () "19. Joder. Si et diguessin que moriràs en un any canviaries alguna cosa de la teva manera de viure? Per què?"

Ella.- () "20. Què significa per tu l'amistat?"

Ell.- () "21. Quins rols juguen l'amor i l'afecte a la teva vida?"

Ella.- () "22. Enumereu 5 aspectes que us semblin positius de l'altre. Alterneu les respostes." Començo jo, val? ()

Ell.- ()

Ella.- ()

Ell.- ()

Ella.- () Com l'anterior hem respost els dos em torna a tocar a mi, no? "23. La teva família és carinyosa? Consideres que la teva infància va ser més feliç que la d'altres nens/es?"

Ell.- () "24. Com és la relació amb la teva mare?"

Ella.- Uf. Quan hem dit que ha de durar aquest test?

Ell.- No tinc pressa.

9. DIES DEL 5 AL 58 O ELS DOS MESOS IRRACIONALS

Ell.- Els primers dos mesos aproximadament, els corresponents a la fase d'atracció, la segregació de dopamina, norepinefrina i feniletil·lamina juntament amb els alts nivells d'emissions hormonals d'estrògens, per una banda i d'andrògens per l'altra, fan que aquesta fase es caracteritzi per un alt nivell de contacte sexual.

Ella.- Intentem mantenir-nos dins del màxim rigor científic. Ens mesurem el pols. Pols?

Ell.- 130 per minut. Tu?

Ella.- 120 i pujant. Ens observem les pupil·les. Pupil·les?

Ella li mira les pupil·les.

Ella.- Dilatades.

Ell.- Tu també. Controlem la sudoració. Sudoració?

Ella.- Lleugera. I la respiració. Respiració?

Ell.- Incontrolable.

Ella.- Sensació de rigidesa a la base de la columna vertebral.

Ell.- Sensació de rigidesa a/

Ella.- Temperatura?

Ell.- En augment.

Ella.- Ídem.

Ell.- No puc.

Ella.- No pots?

Ell.- No puc... Pensar.

Ella.- Val, val, val d'acord. Espera. Un segon. Calma.

Pausa breu.

Ella.- Intentem mantenir sota control tot aquest volcà d'estrògens, andrògens, testosterona i feromones. Busquem llocs neutrals per a continuar el procés de conèixer a l'altre. Un cafè d'acord?

Ell.- Sí.

Ella.- A un lloc públic.

Ell.- Em sembla bé.

Ella.- Amb més éssers humans.

Ell.- Perfecte.

Ella.- Sense follar.

Ell.- Sense follar.

Ella.- Només parlant.

Ell.- Parlant. La única activitat que farem amb la boca serà parlar. Parlar i prou.

Ella.- Exacte.

Ell.- Fet.

Seuen. Ell seu al seu costat.

Ella.- Millor posa't allà.

Ell es canvia i s'asseu davant d'ella. Pausa.

Ell.- Millor.

Ella.- Molt millor.

Ell.- Has pogut escriure alguna cosa nova? Aquelles trenta pàgines...

Ella.- Ho sé. Son una merda. Ho he intentat.

Ell.- I?

Ella.- No estic gaire segura de si l'escena funciona.

Ell.- Per?

Ella.- És massa explícita.

Ell.- Què vols dir?

Ella.- Els personatges no... no poden treure's les mans del damunt.

Ell.- Intento estar concentra't. De debò que ho intento. Vull escoltar-la.

Ella.- Tinc tres pàgines de mirades, de suor, de magreig, de saliva.

Ell.- Sóc incapaç d'assimilar estructures gramaticals, per simples que siguin.

Ella.- No són capaços de construir una rèplica subordinada.

Ell.- És culpa de la serotonina.

Ella.- Han perdut la raó i estan completament abocats a la passió.

Ell. La inhibició de serotonina provoca que la zona del còrtex frontal del cervell es desactivi.

Ella.- No sé si funcionarà.

Ell.- Els baixos nivells de serotonina impliquen una pèrdua de la raó i la lògica.

Ella.- Penso en els actors, saps? Quan escric, vull dir.

Ell.- Per què collons es mossega el llavi d'aquesta manera?

Ella.- Vull dir que, al capdavant, tindrè en escena a dos éssers humans. No els personatges, ells.

Ell.- No sé què diu perquè només puc pensar en mossegar-li el llavi.

Ella.- Massa explícit. Sexe, sexe, sexe.

Ell.- Sexe, sexe, sexe.

Ella.- Acabat en un *polvo* a uns lavabos d'una cafeteria.

Pausa.

Ella.- Suposo que hauré de confiar en el criteri estètic del director. Què tal el teu dia?

Ell.- Necessito follar-te urgentment als lavabos.

Ella.- Tot sigui per la ciència.

10. DIA 1.095 O INTERFERÈNCIA

Ell.- Per la ciència, per l'obra, pels personatges, pel que sigui. Tot val.

Ella.- Per què no em vols escoltar?

Ell.- Estic fart d'escoltar-te. No faig res més que escoltar-te.

Ella.- Espera un moment.

Ell.- No. Tot són excuses.

Ella.- El què?

Ell.- Tot. Això: l'obra, els tests, les reaccions físiques i químiques, mesurar-ho tot. Aquesta puta lupa d'augment a la que ens estàs sometent.

Ella.- Sabies des del principi com funcionaria això.

Ell.- Sí. Tens raó. Però saps quin és el problema? Que ho mesures tot i ho tens tot molt clar al teu cap, però després... Després no escoltes.

Ella.- Que no escolto?

Ell.- Sí, no escoltes. No t'escoltes. No t'escoltes a tu mateixa.

Ella.- Fantàstic.

Ell.- L'obra és una excusa. Tot això, és una puta excusa. Una excusa per mesurar-te a tu. Per saber si el que et passa és normal.

Ella.- Evidentment que no és normal.

Ell.- El teu problema no és que no siguis capaç d'estimar. Em sents? No és un problema físic, no és pels nivells baixos o alts o normals de *ves a saber què*. El problema, l'únic problema és que no t'escoltes, que no et deixes anar.

Ella.- No em deixo anar? Porto més de 1.000 dies.

Ell.- Vinga va...

Ella.- Porto més de 1.000 dies sent completa i totalment honesta amb tu en cada *refotut* aspecte de la meva vida i el "problema" és que no em deixo anar?

Ell.- És que no és amb mi amb qui has de ser honest, és amb tu mateixa. Reconeix que tens por.

Ella.- Tu tens por de que això s'acabi. Que s'acabi en cinc dies i no ens tornem a veure.

Ell.- Ho sabia. Ho sabia des del principi. Conec les condicions i les vaig acceptar. D'aquí cinc dies hi ha la possibilitat que desapareguis de la meva vida per sempre i mai més ens tornem a veure. Ho sé. Està al contracte, no? El que no em dóna la gana és que no deixis una porta oberta per por.

Ella.- Por a què?

Ell.- No ho sé.

Ella.- Vaja, ara que semblava que ho sabies tot. Ara que semblava que l'obra l'estàs escrivint tu.

Ell.- Això no es cap puta obra de teatre em sents? Això és la puta realitat. I la realitat és que jo t'estimo.

Ella.- No, això és teatre, només és teatre i jo, no puc estimar-te.

Pausa.

Ell.- Llum de sala.

Ella.- Què fas?

Ell.- Llum de sala, sis-plau.

S'encenen els llums de sala.

Ella.- Que coi fas?

Ell.- Necessito parar un segon.

Ella.- No ho pots fer això.

Ell. Per què no?

Ella.- No pots.

Ell.- Per què no? Només és teatre.

Ell surt. Pausa.

11. LA CRISI DEL DRAMA ABSOLUT O PRINCIPI DE SEGON ACTE

Ella.- L'any 1956 Peter Szondi publica *La Teoria del Drama Modern*. La fórmula rígida que ha regnat des del Renaixement a l'hora d'escriure teatre fa fallida. Les relacions de l'individu amb la societat, amb el seu entorn, amb ell mateix canvien i els dramaturgs reclamen noves fórmules per apropar aquesta nova realitat a les seves obres. Autors com Ibsen, Strindberg, Txèkhov o Maeterlinck lluiten contra les cadenes del drama absolut provant noves fórmules: evoquen el passat, renunciem al present, monologuen, projecten en l'altre i fins i tot acaben amb l'acció. El drama ha entrat en crisi. Ha nascut el drama modern. Que visqui el drama modern! He llegit Szondi, he volgut obviar la relació dialèctica, el temps present, la unitat d'espai, la causalitat, però he fracassat. El que tinc ara mateix, l'únic que tinc, és una finestra del navegador oberta amb 6 pestanyes sobre amor i neurociència, amb dades, estadístiques, anàlisis i patrons de conducta. I l'Spotify. L'Spotify a tot volum intentant trobar la banda sonora que em salvi. I el document de l'obra obert. Trenta-nou pàgines sense revisar, amb personatges que sovint no deixen de parlar perquè realment no saben que dir-se. Potser és el moment d'acabar amb el drama, de canviar la banda Sonora i tornar a començar.

Pausa.

Ella.- Aquesta no és la clàssica història d'amor de noi coneix noia.

12. DIA 457

Ell torna i canta acompanyat d'un ukelele.

Ell.- *If you wanna be my lover / You have got to give/
Taking is too easy / But that's the way it is.*

Ella.- Què fas?

Ell.- *I wanna (huh) / I wanna (huh)...*

Ella- Què fas?

Ell.- Toco l'ukelele.

Ella.- No sabia que toquessis l'ukelele.

Ell.- I jo tampoc.

Pausa.

Ella.- Estàs bé?

Ell.- Sí.

Ella.- Segur?

Ell.- Només perquè aparec tocant l'ukelele ja dedueixes que estic malament de la xaveta? T'agrada?

Ella.- El què?

Ell.- Això que fem.

Ella.- Sí.

Ell.- I doncs?

Ella.- Ho sento. Per tot el que ha passat. El drama ha entrat en crisi. L'obra ha entrat en crisi.

Ell.- Doncs fem un musical.

Ella.- No.

Ell.- Canta.

Ella.- Ni parlar-ne.

Ell.- Exacte. No parlis. A partir d'ara canta. Canta-ho tot. Canta'm la llista del súper.

Ella.- No.

Ell.- Sé quatre acords. Fa, Do, Sol i La menor. Puc tocar més de 50 cançons amb aquests quatre acords.

Ella- No cal.

Ell.- Fem un musical.

Ella.- M'hi nego. (*A públic*) M'hi nego. (*A ell*) A que ve aquest atac de felicitat?

Ell.- Tot ha de tenir un motiu?

Ella.- No.

Ell.- D'acord. T'ho diré.

Pausa.

Ell.- Ja sé quina *Spice Girl* eres.

Ella.- Què?

Ell.- Aquella nit. Al karaoke. Sé quina *Spice* eres.

Ella.- No t'ho he dit mai.

Ell.- Ho he endevinat. Ara ja et conec.

Ella.- D'acord, quina era?

Ell.- Cantaràs amb mi?

Ella.- De cap manera.

Ell- Doncs no t'ho dic.

Ella.- T'agrada fer-me la punyeta.

Ell.- Només és un joc, no?

Ella.- Està bé.

Ell.- Què?

Ella.- Cantaré.

Ell.- Eres la Mel C.

Ella- Com ho saps?

Ell.- Als nens ens agradaven les altres quatre i les nenes volien ser com elles per agradar als nois. Tu no, tu volies ser la Mel C. Perquè en el fons, era l'única que tenia alguna possibilitat de sobreviure a tot aquell

circ prefabricat. De fer alguna cosa. Qui se'n recorda de les altres quatre?

Ella- Era la Mel C.

Ell.- Fem un musical.

Ella.- Detesto els musicals.

Ell.- Va, canta amb mi. Cinc, sis, set i/

Ella.- Melanie Chisholm, *Mel C*, l'*spice* esportista ha tret sis discos de notable èxit en solitari, des que les *Spice Girls* es van separar al 1998. Participa en triatlons i col·labora amb organitzacions humanitàries que es dediquen a potabilitzar l'aigua a l'Àfrica des de fa més de deu anys. L'any 2010 va estar nominada com a millor actriu als premis Olivier de Teatre Britànics pel seu paper de *Mrs. Johnstone* a *Blood Brothers*. Un musical. No el va guanyar.

13. DIA 99

Ella.- I això?

Ell.- Un raspall de dents.

Ella.- No.

Ell.- No?

Ella.- És alguna cosa més.

Ell.- Per mi no és més que un raspall. Vols que me l'endugui?

Ella.- Crec que estem entrant en fase dos.

Ell.- Ja?

Ella.- És un senyal. Els nivell de dopamina i de norepinefrina estan començant a disminuir.

Ell.- Això vol dir que se'ns ha acabat el follar?

Ella.- No. Està augmentant el nivell d' Oxitocina i això mantindrà l'excitació sexual però al mateix temps també crearà un sentiment de lligam afectiu.

A públic.

Ell.- L'oxitocina és un pèptid format per nou aminoàcids (nonapèptid), amb la seqüència: cisteïna, tirosina, isoleucina, glutamina, asparagina, cisteïna, prolina, leucina i glicina. L'oxitocina té una massa molecular de 1007 Daltons. Una unitat internacional d'oxitocina és l'equivalent a uns 2 micrograms de pèptid pur.

Ella.- En un part per exemple la segregació d'oxitocina de la mare augmenta progressivament per tal de disminuir el dolor de les contraccions i generar, arribat el moment un sentiment d'amor i unió entre mare i nadó.

A ell.

Ella.- Al mateix temps, augmenten els nivells de Vasopressina que també ajuden a generar sensació d'afecte i d'intimitat.

A públic.

Ell.- La vasopressina també és un nonapèptid amb un pont de sofre. La seva seqüència està formada per: cisteïna, tirosina, fenilalanina, glutamina, asparagina, cisteïna, prolina, arginina i glicina. La seva seqüència difereix únicament de la de l'oxitocina per 2 aminoàcids.

Ella.- Vincent du Vigneaud.

Ell.- (A ella.) Qui és aquest?

Ella.- Sensació d'estabilitat.

Ell.- Qui és?

Ella.- De compromís.

Ell.- Em sents?

Ella.- Necessitat de monogàmia.

Ell.- Qui coi és aquest paio?

Ella.- El bioquímic que va aïllar l'oxitocina i la vasopressina el 1953.

A ell.

Ella.- Fase dos.

Ell.- Tot per un raspall de dents.

Ella.- Un senyal.

Ell.- He pensat que seria més còmode tenir-lo aquí.

Ella.- Amor estable: compromís en la parella, estabilitat, fidelitat, compromís social.

Ell.- Pensava que t'havies empenyat amb mi per això del raspall.

Ella es posa a la boca el raspall de dents d'ell.

Ell.- Què fas?

Ella.- No ho sé. M'ha sortit així. Et fa fàstic?

Ell. No. Sí. Una mica.

Ella.- A mi també.

**14. LA GENERACIÓ EXPERIMENTAL D'INTIMITAT INTERPERSONAL:
TERCERA PART.**

Ella.- "25. Feu tres sentències verdaderes partint del "nosaltres". Per exemple "Nosaltres estem junts en aquest espai i ens sentim.. "

Ell.- ()

Ella.- ()

Ell.- () "26. Completa la frase: "M'agradaria tenir algú amb qui compartir ... "

Ella.- () "27. Si t'haguessis de fer molt amic del teu *partner*, comparteix amb ell o ella alguna cosa que consideres important que sàpiga."

Ell.- () "28, Digues al teu *partner* què t'agrada d'ell; cal que siguis molt honest/a, dient coses que potser no diries a algú a qui acabes de conèixer."

Ella.- () "29. Comparteix amb el teu company un moment vergonyós de la teva vida."

Ell.- () "30. Quan vas plorar per darrer cop davant d'algú? I tot sol?"

Ella.- Ara mateix no me'n recordo. "31. Digues al teu *partner* alguna cosa d'ell que ja t'agradi."

Ell.- (li diu el que vulgui, però a la orella) "32. Hi ha alguna cosa per tu que sigui massa seriosa com per fer-ne broma?"

Ella.- () "33. Si haguessis de morir aquesta mateixa nit sense l'oportunitat de parlar amb ningú, que te'n penediries de no haver dit i a qui? Per què no li has dit encara?"

Ell.- () Joder, no em miris com si fos un psicòpata.

Ella.- Pel que sé de tu, podries ser un psicòpata.

Ell.- "34. La teva casa, amb tot el que conté, es crema. Després de salvar a la teva família i animals, si és el cas, et donen la oportunitat de salvar un darrer objecte. Que salvaries? Per què?"

Ella.- () "35. Quina de les morts a la teva família seria més pertorbadora per tu? Per què?"

Ell.- () "36. Comparteix un problema personal amb l'altre i demana-li un consell sobre com ella/a l'afrontaria. Demana-li també que aportí la seva opinió sobre com creu que et fa sentir el problema que li has explicat."

Aquesta pregunta queda sense respondre.

15. DIA 398 O EL PRIMER PROBLEMA D'ELLA

Ella.- En què penses?

Ell.- En res.

Ella.- No es pot no pensar en res.

Ell.- En moltes coses.

Ella.- En què?

Ell.- En això. Això nostre. Aquesta història rara.

Ella.- Diga'm-ho.

Ell.- El què?

Ella.- El que penses. Necessito apuntar-ho.

Ell.- Penso que t'estimo.

Pausa.

Ell.- No cal que diguis res.

Ella.- Necessito respirar.

Ell.- Necessito un got d'aigua.

Ella.- T'has enfadat?

Ell.- No.

Ella.- Sí, t'has enfadat.

Ell.- Per?

Ella.- Per això. Perquè no he dit res.

Ell.- Només vull un got d'aigua. Em sento una mica ridícul.

Ella.- Enfadat?

Ell.- Ridícul.

Ella.- Puc fer veure que no ho he sentit.

Ell.- No vull que facis veure que no ho has sentit. Ho he dit. I és veritat.

Ella.- Vols que et digui que jo també t'estimo?

Ell.- Això no es tracta del que jo vulgui o deixi de voler.

Ella.- Jo vull. Però no puc. No puc dir-t'ho.

Ell.- Doncs no m'ho diguis.

Ella.- No puc. No puc.

Ell.- Creu que no pot enamorar-se. No de mi. En general. No sap perquè.

Ella.- Mentre les meves amigues explicaven coses sobre els seus amors adolescents jo no podia fer res més que escoltar-les fascinada i pensar en quan em tocaria a mi viure un amor igual que el que elles explicaven.

Ell.- No ha tingut cap trauma, ni relació turmentosa.

Ella.- Sempre he pensat que el problema no era jo sinó que encara no havia trobat la persona adequada.

Ell.- Ha tingut relacions, curtes, llargues, esporàdiques, ha portat parelles a casa i les ha presentat en societat.

Ella.- Però quan les relacions s'han acabat m'he quedat exactament igual. Ni fred ni calor. Els veia marxar i era incapaç de fer res.

Ell.- Mai ha dit a la seva parella t'estimo.

Ella.- Perquè no sé si mai he estimat.

Ell.- Va començar a pensar que el problema era ella.

Ella.- I crec que el problema el tinc jo.

Ell.- Creu que acabaré amb tot això nostre.

Ella.- Entendria que acabés amb tot això. Està sorprès. Està enfadat. No ho diu però sé que està enfadat. Potser voldrà marxar.

Ell.- Necessito processar-ho.

Ella.- Voldria dir-li però no puc. No vull mentir-li. Li vaig dir que no mentiria.

Ell.- No has de dir res si no vols.

Ella.- No vull mentir-li.

Ell.- No sents absolutament res per mi?

Ella.- Sento moltes coses, però no sé si és amor.

Ell.- I llavors que cony has estat prefabricant tot aquest temps?

Ella.- Estic escrivint.

Ell.- Ja, l'amor perfecte.

Ella.- No vull que marxis.

Ell.- Potser no existeix l'amor perfecte.

Ella.- Científicament és possible.

Ell.- Què sents per mi?

Ella.- No sento que el món s'hagi d'acabar si tu te'n vas. No sé si faria alguna cosa. No és com a les pel·lícules.

Ell.- Va, home... l'amor de les pel·lícules? De debò?

Ella.- No ho sé.

Ell- Això no pot ser amor.

Ella.- I què és l'amor, doncs?

Ell- No ho sé.

Ella.- I com saps que m'estimes?

Ell.- Ho sé.

Ella.- L'amor és dopamina, norepinefrina i feniletil·lamina, serotonina, oxitocina i vasopressina. Res més. Un còctel químic-hormonal. Droga.

Ell.- L'amor és droga i la teva ciència una puta merda. Som persones, no números.

Ella.- No vull que marxis.

Ell.- No pots estimar-me.

Ella.- No ho sé.

Pausa.

Ella.- Per que vas acceptar fer aquest experiment?

Ell.- Perquè no creia que es pogués pre-fabricar l'amor.

Ella.- Te'n penedeixes?

Ell- No.

16. DIA 839

Ella.- Ha passat una cosa.

Ell.- Estic cansat.

Ella.- És important.

Ell.- Puc seure?

Ella.- Estic embarassada.

Ell.- Hòstia puta.

Ella.- Ja...

Ell.- Com ha pogut passar?

Ella.- És bastant obvi.

Ell.- Però com ha pogut ser? Prenem precaucions.

Ella.- Als lavabos d'aquella cafeteria. No hauríem d'anar a aquella cafeteria. És com anar a Sodoma, per nosaltres.

Ell.- I ara què?

Ella.- No ho sé.

Ell.- Com et sents?

Ella.- I tu?

Ell.- Ho he d'assimilar.

Ella.- És dolent?

Ell.- No. Com estàs?

Ella.- No ho sé.

Pausa.

Ella.- Falten sis mesos i/

Ell.- Ho sé. I què vols que fem?

Ella.- Ho hem de decidir els dos. Els mil cent dies/

Ell.- Ja. Però estem bé, no? Estem de puta mare.

Ella.- Sí. Però/

Ell.- Però què?

Ella.- Res. Com et sents?

Ell.- És estrany.

Pausa.

Ell.- Jo el vull tenir. El vull.

Pausa. Aquí acaba l'obra que la dramaturga escriu.

Ella.- No és veritat.

Ell.- Sí que ho és.

Ella.- No, no és veritat. Això no és veritat.

Pausa.

Ella.- No estic embarassada.

Ell.- Què?

Ella.- M'ho he inventat.

Ell.- Però de què vas?

Ella.- Volia saber com reaccionaves.

Ell.- Però per què?

Ella.- Una notícia així pot modificar els plans d'una parella estable.

Ell.- Però això no és normal!

Ella.- En sis mesos això s'acabarà i tu vols posar-hi una criatura pel mig?

Ell.- Ara em culpes a mi? Hòstia puta.

Ella.- Ja et vaig dir de què anava tot això.

Ell.- Em vas dir que no em mentiries.

Ella.- I no ho he fet!

Ell.- Ah no?

Ella.- No.

Pausa.

Ella.- No m'havia vingut la regla, d'acord? I m'he fet el test. Aquí el tens. Ha sortit negatiu. Per un moment jo també he pensat que estava embarassada. Per un moment també m'ho he cregut. Com tu. Volia saber-ho. Necessitava saber com et feia sentir.

Ell.- I a tu?

Pausa.

Ella.- No estic embarassada.

Ell.- Com t'ha fet sentir saber que no ho estaves?

Ella.- Això no importa.

Ell.- A mi m'importa.

Ella.- Ja no importa.

Ell.- D'acord.

Pausa.

Ella.- Com et sents? Necessito saber-ho.

Ell.- Desconcertat. Cansat.

Pausa.

Ella.- Vols que te la mengi?

Ell.- Però què dius?

Ella.- Estàs molt tens.

Ell.- Però què ets, una puta psicòpata?

Pausa.

Ell.- Estem de puta mare. De puta mare. Per què ho has de fer això? Per què? Què se suposa que hem de fer ara?

**17. LA GENERACIÓ EXPERIMENTAL D'INTIMITAT INTERPERSONAL:
QUARTA PART**

Ella.- Ens hem de mirar durant quatre minuts en silenci.

Es miren 4 minuts en silenci. Aquí acaba l'experiment.

18. DIA 5 O DIA D'AVUI O UN PUNT INDETERMINAT EN EL
PROCÉS D'ASSAJOS

Ella.- Hòstia.

Ell.- Què?

Ella.- M'ha entrat una cosa a l'ull.

Ell.- Deixa'm veure.

Ella.- Joder, quin mal.

Ell.- No es veu res.

Ella.- Em fa mal.

Ell.- No t'ho toquis.

Ella.- Hòstia. Merda.

Ell.- Prova de parpellejar ràpid. Millor?

Ella.- Sí.

Ell.- Continuem?

Ella li fa un petó.

Ella.- S'ha acabat.

Ell.- Què?

Ella.- S'ha acabat. Sis-plau.

Ell.- Aquesta no era la rèplica.

Ella.- S'ha acabat.

Ell.- El què?

Ella.- Això.

Ell.- No.

Ella.- Prou.

Ell.- M'hi nego.

Ella.- No es decisió teva.

Ell.- Ni teva tampoc.

Ella.- La dramaturga. La dramaturga decideix.

Ell.- Tens por.

Ella.- Ja no hi ha experiment, no ho veus?

Ell.- Exacte, ja no hi ha experiment.

Ella.- Dia mil cent.

Ell.- No.

Ella.- Sí.

Ell.- No et pots inventar el final.

Ella.- No m'ho invento. Només és el meu paper.

Ell.- Em prens el pèl?

Ella.- Les coses no són. Saps que mai arribem a tocar res? La matèria està formada per àtoms que a la part externa tenen electrons. Els electrons es repel·len. Per tant quan estem tocant algú o alguna cosa en realitat el que notem és la pressió dels electrons repel·lint-se.

Ell.- Ara si que estàs fent bé el teu paper.

Ella.- Llum de sala.

Ell.- No. No aquest cop no.

Ella.- Escolta'm potser podríem/

Ell.- Et demostraré que aquella no era la rèplica.

Ell surt.

19. EL SEGON PROBLEMA D'ELLA

Ella.- Jo sé com acaba l'obra que la dramaturga escriu. Volia escriure una història d'amor. Viuran feliços per sempre. Jo sé com acaba aquesta obra. Ella té por d'estimar i ell estima estimar. Ho deixen córrer. Arriba el dia 1.100 i mai més es tornen a veure. Pateixen. Però hi havia un acord verbal i es diuen adéu per sempre. Potser és una mica més fàcil quan mai més tornes a veure a l'altre. Imagineu que s'haguessin vist cada dia a la feina? Com ho haguessin pogut suportar? Com pots sobreviure a veure' cada dia amb l'altre, a fer-li petons, a fingir que t'enamores d'ell, però alhora tenir massa por per admetre-ho? Potser aquest final sigui una merda, però sovint la ficció és una merda per emular ala realitat. Hi ha una línia molt prima entre realitat i ficció. Suposo que al final ha sortit una cosa bastant post dramàtica. Hi ha una línia molt prima entre ser un personatge que té por a estimar i ser una actriu que té por a estimar.

20. UN LIMBO

Ell torna.

Ell.- Has canviat el final.

Ella.- És post dramàtic.

Ell.- I una merda. Per que l'has canviat?

Ella.- Jo no ho he fet. La dramaturga l'ha canviat.

Ell.- Tu ets la dramaturga.

Ella.- Jo faig veure que sóc la dramaturga.

Ell.- Com acaba l'obra.

Ella.- No ho sé. Potser acaben junts. Potser no.

Ell.- I nosaltres?

Ella.- S'ha acabat.

Ell.- No hi ha hagut cap fosc així que aquí seguim.

Ella.- Què vols que faci? faré qualsevol paper.

Ell.- No vull que facis cap paper

Ella.- I ells?

Ell.- Que els donin pel cul. Que demanin que els tornin el preu de l'entrada.

Ella.- A la dramaturga no li agradaria això.

Ell.- Tant me fa. Deixa estar el personatge.

Ella.- Tan de bo algun dia tornem a actuar junts. Potser els nous papers viuran feliços per sempre.

Ell.- _____ (*Nom de l'actriu*), t'estimo. Jo no vull fer cap paper.

Ella voldria parlar però no pot. Voldria respondre-li. Ho desitja amb totes les seves forces, però no pot. No troba la seva veu.

Ella.- Quan et vas enamorar de mi?

Ell- El dia que vam assajar l'escena dels quatre minuts mirant-nos per primer cop.

Ella.- Ens tornarem a veure?

Ell.- No ho sé. De què tens por?

Ella.- I si s'acaba?

Ell.- Tens l'oportunitat de viure l'amor perfecte.

Ella.- L'amor perfecte no existeix igual que aquesta obra no te final.

Ell- Sí que en té.

Ell surt.

21. FUNCIO DE DEMÀ

Ella.- Aquesta no és la clàssica història d'amor de noi coneix noia. Aquesta, simplement, és la història d'amor perfecta. No és una obra de teatre. Al teatre, ja no li interessa l'amor, és un tema obsolet. Tampoc és una història, de fet. És ciència. L'amor, com qualsevol altre aspecte de la vida humana, és mesurable i quantificable. L'amor, al capdavant, és ciència. I per tant, podem construir matemàticament l'amor perfecte. Això és el que farem aquí, avui. El que estem fent. El que hem fet.

Fosc Final.